

Repostelun uhri

Kaikin puolin kunnollisena tunnettua kansalaista — sanotaan häntä vaikka Kalle Röpöksi — oli pyydetty kunnallisvaaliehdokkaaksi.

Kalle Röpö oli tietysti mielisään moisesta kunniaista. Hänestä tuntui jo kauan ennen vaaleja, että tutut ja tuntemattomatkin katsoivat häntä ihailen, vähän niin kuin ylöspäin. Kunnallisvaaliehdokkaita ei sentään ollut ihan joka mökissä.

Pian Kalle huomasi myös julkisuuden merkityksen. Päivänä muutamana hän löysi paikallislehdestä oman kuvansa ja jutun, jonka otsikkona oli "Valtuustoehdokas rypi läävässä toimittajamme silmien edessä".

Lehden toimittaja oli tosiaan sattunut paikalle, kun Kalle oli humalassa intoutunut järjestämään sikajuoksukilpailut navetan takana ja naapurista varastettu vauhko karju oli heittänyt hänet tunkiolle.

Kalle hiukan harmitteli tapausta, mutta ajatteli sitten, että mainostahan se loppujen lopuksi oli.

Iltalehtiin asti pääsi Kallen seuraava tempaus, kun hän ajoi juovuksissa traktorillaan kirkonmenoista palaavan rovastin ylitse ja hakkasi vielä paikalle tulleen konstaapelin samaan kasaan. Otsikkoon oli pantu tällä kertaa oikein nimikin: "Röpö jyräsi liperit littuun ja hakkasi poliisin lyttyyn."

Parin päivän päästä näytettiin kymppiutisten hupipätkässä

Kallelle itselleenkin uutisena, kuinka hän yritti nelinkontin tavoittaa nurkan takaa tupakalta keksimiään murrosikäisiä opettaakseen näitä tavoille kettinginpätkällä. Uutisankkuri hyrisi huvittuneella äänellä, että "näin pitää kunnanvaltuustoehdokas Kalle Röpö järjestystä yllä kotipitäjässään, ottakaapa oppia muutkin valtuustoehdokkaat".

Kohta ilmestyivät laajat ja yksityiskohtaiset katsaukset siitä, kuinka Kalle Röpö yritti rakentuttaa metroa kirkonkylän ja kotimökkinsä välille. Hänet oli kuvattu paikkakunnan baarissa työntämässä isoa setelitukkoa rakennuslautakunnan puheenjohtajalle, jotta tämä edistäisi hanketta.

Nyt Kallen maine oli jo niin kova, että hän esiintyi tiedotusvälineissä päivittäin, vaikkei kovin kummia tehnytkään. Aikakauslehdet kilpailivat kovilla hinnoilla Röpön avioerosta, ja hänen 15-vuotiaan tyttöystävänsä keskenmeno puhutti maata toista viikkoa.

Menestys kunnallisvaaleissa alkoi olla jo melkein taskussa, kun Kalle Röpölle tuli mieleen, että vielä muutama myönteinen värikuvajuttu naistenlehdissä voisi olla paikallaan. Hän saikin sovituksi totuusleikistä Hymistys-lehden toimittajan kanssa.

Kalle Röpö siivosi kotinsa, opetteli peilin edessä puhumaan, pukeutui moitteettomaan liituraitapukuun ja vastaili toimittajan kysymyksiin erittäin sivistyneellä

äänellä tarkoin harkiten ja hie-man opettavaisesti.

Jännittyneenä hän sitten jäi odottamaan viimeistä silausta vaalimenestykselleen.

Mutta voi! Tapahtui katastrofi. Ymmärtämätön akkainlehden toimittaja pilasi kaiken otsikoidulla juttunsa: "Kalle Röpö — kotikuntansa Ilaskivi."

Siinä meni kaikki mille Kalle Röpö oli kampanjansa rakentanut. Hän antoi lausunnon, jossa hän häikäilemättömän hirvittävällä tavalla haukkui kaikki lehtimiehet kalevisorsiksi ja erkkilikasiksi, muutamat jopa mauno-koivistoiksi. Hän vetosi julkisen sanan neuvostoon ja oikeuskansleriin, YK:n ihmisoikeuksien julistukseen ja Suomen olympiajoukkueen johtoon.

Mutta mikään ei enää auttanut. Kalle ei tietysti enää kehdanut esiintyä julkisuudessa. Hän luopui ehdokkuudestaan ja jätti katkerin sydämin kuntansa asiat helppoheikkien ja kaiken maailman populistien hoidettavaksi. Siitä ei hyvää seurannut.